

faldne. Den Paastands Rigtighed kan jeg paa ingen Maade indrømme. Jeg mener, at det endogsaa er absolut givet, at § 2 er Kernepunktet i det foreliggende Lovforslag, ja, jeg kunde næsten fristes til at sige, at det er givet gennem den Fremstilling, som den højtærede Justitsminister gav af Lovforslagets Gang. Jeg skal ikke komme yderligere ind paa dette, men kun ganske kort betone, at det foreliggende Lovforslag jo er en videre Udformning af det Forslag, Justitsministeren først i Samlingen forelagde i det andet Ting; og at Kernen i dette Forslag var Pryglestraffen, er der sikkert ingen, der vil benægte. Derfor bliver den sikkert ogsaa Kernen i det Forslag, vi her have til Behandling; det vil jeg i alt Fald hævde indtil videre. At der er kommet meget andet, man kunde gerne sige vældig store Spørgsmaal til ved de Bestemmelser, der ere satte ind i Folketinget af Udvalget eller af Flertallet af det, det maa vi begribeligvis alle indrømme. Men der bliver dog tilbage et Kernepunkt, og det er § 2. Nu er jeg ingenlunde blind for, at de Meningsfæller, som den højtærede Justitsminister har i det andet Ting, og som have fremsat nærværende Forslag, have gjort den højtærede Justitsminister en meget stor Tjeneste. Hvis Forslaget ikke havde faaet den Skikkelse, som det nu har, og hvorved det fremtræder som et nyt Forslag, altsaa saafremt man var bleven staaende paa det Grundlag, som indeholdtes i det oprindelig indbragte Forslag, vilde det ganske sikkert aldrig være naaet herop; og dernæst, selv om det var sket, selv om man havde vedtaget Bestemmelserne om Indførelse af Pryglestraffen, og Forslaget saaledes var kommet herop, og selv om det var blevet vedtaget ogsaa her og kommet til at gaa ud herfra som Lov, saa vilde det efter min Mening inden ret lang Tid have vist sig, at det var ganske forfejlet. Men jeg indrømmer, at efter at Forslaget har antaget den Skikkelse, som det nu har, er der en Mulighed for, at det, at Pryglestraffen pakkes saa godt ind i Vat, vil kunne gøre, at det kommer til at se ud, som om den har en Virkning, som den faktisk i sig selv ikke har. Det maa nemlig ikke overses, at Forslagsstillerne, saa vidt jeg skønner, foruden Kernen i Justitsministerens oprindelige Lovforslag have optaget Bølleloven her i dette Forslag og optaget den i en saadan Skikkelse, at i alt Fald en Del af de Mangler, der have været anket over ved denne Lov, blive afhjulpne. Jeg vil her særlig minde om de Udtalelser, der fremkom fra

det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (Sonne) vedrørende et Skrift, der er udgivet af Kriminalistforeningen, et Skrift, som efter mit Skøn har haft en ganske ejendommelig Virkning paa det ærede Medlem, idet det i alt Fald paa mig har haft den stik modsatte Virkning, nemlig at overbevise mig om det, det havde til Hensigt. Dette Skrift har nemlig til Hensigt at bevise Pryglens uheldige Virkning og det forkastelige i at indføre dem paa ny her i vor Straffelov. Men samtidig med at dette gøres i dette efter min Mening udmærkede Skrift, henvises der til, at det er ønskeligt, at Frihedsstraffene blive forlængede eller skærpede, og det er taget til Indtægt af Forslagsstillerne. Jeg har den Opfattelse, at dette Skrift og i det hele taget den Bevægelse, som er udgaaet fra Kriminalistforeningen — jeg tænker her særlig paa det Møde, der blev afholdt i afvigte Efteraar — har haft den allerstørste Indflydelse paa det foreliggende Forslag. Det forekommer mig, at det spores gennem hele Forslaget saa godt som fra den ene Ende til den anden. Som sagt, efter at Kernepunktet, Bestemmelsen om Pryglestraffen, er bleven svøbt saa godt ind i Papir, som den er nu, indrømmer jeg, at der er Mulighed for, at den Skade, som Loven ellers vilde have gjort, i nogen Maade kan afbødes.

Efter de Udtalelser, jeg allerede har fremsat, vil det være klart, antager jeg, at jeg er en bestemt Modstander af Pryglestraffen. Jeg skal ikke komme videre ind paa at motivere hvorfor, men kun ganske kort henvise til, hvad der er oplyst i det nævnte Skrift af Kriminalistforeningen, hvor der Side 15 henvises til de Datoer og Aarstal, hvor Pryglestraffen paa de forskellige Felter er ophævet som Straffemiddel i vort Samfund. Det viser sig her, at der har været en Udvikling til Stede, der gaar helt op til de allersidste Aar. Det forekommer mig da, set fra et Lægmandsstandpunkt, at det vilde være, jeg kunde fristes til at sige en sørgelig Kendsgerning, om vi nu skulde gaa saa langt tilbage, gøre et saadant Tilbageskridt i Kultur, som det faktisk er atter at gaa til Indførelse af Pryglestraffen, der efter min Mening er en brutal Straf. Der staar i Sangen: „Vort Sprog er simpelt, men gammelt og godt, det skal ikke Tysken forvanske,“ og det forekommer mig, at der i Ordet Prygl er noget haardt og brutalt, der passer ypperligt til det, som Ordet betegner. Af de Talere, der have været for Straffen i dette Ting, har der,